

תפארת רפאל

מיסודו של הראשון לציון מרן רבנו עובדיה יוסף צוק"ל

עלון תורה והלכה לכל בני המשפחה

יוצא לאור ע"י תלמוד תורה ומפעלי חסד
"תפארת רפאל" "עטרת שרה"

ע"ש רבי רפאל זביחי בן פינחס זצ"ל ע"ש מו"ר שרה זביחי בת דינה ע"ה
נוסדו בשנת תשכ"ז (1967) בתל אביב

פרשת: בהעלותך

עלון מס': 2,077 | תשפ"ה

ליקט וערך: הרב רפאל זביחי שליט"א
רב בק"ק "תפארת רפאל" תל-אביב

העלון נוסד בשנת תשמ"ה (1985)
בידי הרב שלמה זביחי שליט"א

להפך את האש הזרה לאש של מזבח!

העם - ולא הכשרים בו - התאוננו, והיה הדבר רע בעיני ה'. חרה אפו, ובערה בהם אש, רחמנא ליצלן. "ויצַעק הָעָם אֶל מֹשֶׁה, וַיַּתְּפֵל מֹשֶׁה אֶל ה', וַתִּשְׁקַע הָאֵשׁ". שקעה במקומה בארץ, כתב רש"י. שאילו הייתה חוזרת לאחת הרוחות, הייתה מקפלת ושורפת תחתיה כל אותו הרוח. מדרש פליאה מצינו באותה אש ששקעה. שקעה, אומר המדרש, אבל לא דעכה. אלא "שקעה בארץ ולא חזרה עוד למקומה, אלא נכנסה אל אוהל מועד, וכל קרבנות שהיו ישראל מקריבין במדבר אותה אש יוצאת ואוכלת אותם".

מופלאים הדברים: כדי לאכול את הקרבנות, ירדה אש מן השמים ושרתה על המזבח כל ימי המדבר, עד לבניית בית המקדש בו נבנה מזבח אבנים, ושוב ירדה עליו אש מן השמים ושרתה עליו עד לחורבן הבית. ואף במקדש שני ירדה אש מן השמים, ובחנכות המזבח בימי החשמונאים. אש קדושה ועילאית. כיצד יובן איפוא שהאש שירדה מן השמים לכלות במתאוננים, אש של הקפדה ועונש, הייתה לאש ריזיו וקודש? **ותשובת הדברים היא:** משה רבינו בא, מנחיל התורה, והשקיע את האש. לא כיבה אותה, לא הדעיך אותה. אלא השקיעה בארץ, "עשאה שקועה וטבועה בכל חלקי מעשי איש הישראלי, שקוע ומקושר במצוות התורה". וביאורו: אש התאוות היא אש זרה, אש חיצונית, אש הורסת ואינה בונה. אש המותירה אחריה אדמה חרוכה. אבל אש התורה והמצוות בונה את האדם, מיישרת אורחותיו, ממלאתו תוכן, מזככת ומזככת וגודשת: "תלמידי חכמים, כל גופם אש!" **המטרה,** מטרת המורה וההורה ומטרת האדם בשיפורו העצמי, אינה לדכא את האש, אלא להפנימה ולנתבה. להפכה לאש שעל המזבח, לאש קודש ושלבת התקרבות לבורא!

להבנת הענין נביא סיפור כה מאלף, מעשה שהיה! בזמנו, לפני שנים רבות, היה בחור בישיבת פוניבז' שלא מצא סיפוקו בלימוד התורה. את עולמו מצא בתנועת נוער דתית, בפעילות ובהדרכה. הישיבה דרשה התמסרות מלאה ללימוד, הבחור סירב, ומצא עצמו מחוץ לכתליה. נרשם לישיבה אחרת, אבל גם בה המשיך בפעילותו, והגיע לעימותים עם ההנהלה. חברו, שחרד מפני הבאות, נועץ **ברבי אברהם ישעיהו קרליץ זצ"ל** "חזון איש", וביקש רשותו להביא את הבחור. הרשות ניתנה. שיכנע את הבחור לבוא עימו אל ה"חזון איש". האיר לו ה"חזון איש" פנים, שאלו מה לומדים עתה בישיבה, בקושי ידע. ה"חזון איש" התייחס לכך בסלחנות, והחל חזור בפניו במתיקות עצומה את דברי הגמרא ושיטת התוספות, והיו הדברים מאירים ושמחים. לפתע הדהימם בקושיא עצומה על דברי התוספות. החבר, ששלט בסוגיא על בוריה, ניסה ליישב את הקושיא, וללא הצלחה.

חיך ה"חזון איש", ואמר: "לא נורא. חיזרו לישיבה, ותחשבו בעניין. שאלו את רבותיכם. בשבוע הבא אני מצפה לראותכם, ותשובה בפיכם!" כך נפרד מהם, בברכת הצלחה. חזרו לישיבה, והחבר מיהר לשוב על עיקבותיו. נכנס אל ה"חזון איש" ובפיו פליאה: "רבי, הלא הבאתי אותו בגלל פעילותו בחברת הנוער, המסכנת את שעותיו בישיבה - מדוע לא הזכיר זאת, אף לא ברמז?" וה"חזון איש" ענה במשפט מפתח: **"אי אפשר לקחת משהו מאדם, בלא להעניק לו דבר אחר בתמורה!"** אם מוצא הוא את עולמו בתנועת הנוער, וינתקוהו ממנה - גם אם יישמע ויציית, גם אם יצליחו, יפול לדכדוך ולשיממון. לא זו הדרך. יש לנתב את האש, לעשותה ל"אש של מזבח"; להקנות לו טעם בלימוד התורה, הרגשת נועם תורה. וזאת עשה באמצעות הקושיא, והציפיה לתשובה, והדיון בה, והשאלה הבאה. כן, כיום מכהן הבחור כראש ישיבה. כך פעל משה רבינו, וכך צריך לפעול כל רועה נאמן. כל מורה והורה! **לא לדכא את האש, אלא להפכה ל"אש של מזבח".**

כַּן עָשָׂה אֶת הַמִּנְחָה (ח, ד) - ב'מלכים' נאמר, ששלמה המלך עשה עשר מנורות של שבעה קנים כל אחד, וביחד הם 70 נרות, רמז לכך: כַּן בגימטריה 70, עשה בגימטריה שלמה. (בעל הטורים)

עָשָׂה לִּי שְׁתֵּי חֲצוּצֹת כֶּסֶף מְקֻשָּׁה תַעֲשֶׂה אֹתָם (י, ב) - למה נצטווה משה לעשות חצוצרות דווקא ולא שופרות? אלא 'חצוצרות' זה 'חצי צורות'. משה רבנו היה ממחציתו ומעלה מלאך, וממחציתו ומטה אדם. אמר לו הקב"ה: משתי הצורות שבך עשה אחת, שאין שלמות אלא בשתייהן יחד, ובזה תקהיל ותאחד את העדה. (אור תורה)

שְׁלוֹשָׁה דְּבָרִים היו מקשה אחת, וסמך לכך **חכם** - חצוצרות, כרובים, מנורה. **חמשה תפקידים** היו לחצוצרות וכולם באות מ': מקרא העדה, מקרא הנשיאים, מסע המחנות, מלחמה, מועדים.

וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה לַחֲבֹב בֶּן-רְעוּאֵל הַמִּדְיָנִי חֲתָן מֹשֶׁה (י, כט) - **חבב** הוא יתרו, ונקרא כך על שם שחיבב את התורה. בתורה יש 12 פסוקים שהם מדברי יתרו כמנין **חבב**. (רבנו אפרים)

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנִיו מְאֹד (יב, ג) - סופי התיבות של חמישה חומשי תורה, האות מ' מסוף 'בראשית' "בְּמִצְרַיִם", האות מ' מ'שמות' "מִסְעֵיהֶם", האות ל' מ'ויקרא' "סִינַי", האות ו' מ'במדבר' "יַחְדוֹ", האות ל' מ'דברים' "יִשְׁרָאֵל", יחד הם עולים בגימטריה 126 כמנין עֵנִי, וכיון שדבק משה במידת הענווה, נחתם ברמיזה בסוף החומשים את שם מידתו. (פענח רזא)

וְהָאִישׁ מֹשֶׁה עָנִיו מְאֹד מִכָּל הָאָדָם (יב, ג) - ראשי תיבות 'אדם' הם אברהם דוד משה. הם הצטיינו במידת הענווה: **אברהם** אבינו אמר "וְאֶנְכִי עֹפֵר וְאֹפֵר", **דוד** אמר "וְאֶנְכִי תוֹלַעַת וְלֹא אִישׁ", הרחיק לכת בענוותנותו **משה** שאמר "וְנִחַנּוּ מִי".

ישגיו

המשכילים עסקו רבות בחכמת דקדוק לשון הקודש והזניחו את המצוות והאמונה. כדי להוציא מליבם של צדוקים, התרחקו החסידים מעיסוק בדקדוק ומנעו את בניהם מן ההיגיון. **פעם**, נכנס חסיד אחד בפרשת 'בהעלותך' וחידוש גדול בפיו: "חנוכה מן התורה מנין? שנאמר 'בַּהֲעֲלֹתְךָ אֶת הַנֵּר' והאות ח"ת מרמזת לשמונת ימי חנוכה". גיחך אחד החסידים ואמר: "הרי בהעלתך כותבים באות כ"ף ולא באות ח"ת"! רגזו עליו בני החבורה ואמרו: "מדקדק אתה? צא מן המחנה!..."

מושגים ביהדות

סיון

בי"א **בסיון** תרע"ב (1912), נוסדה בקטוביץ שבפולין **תנועת 'אגודת ישראל'** העולמית, מטרתה המוצהרת של האגודה הייתה "לפתור ברוח התורה והמצווה את כל השאלות שתעלינה יום יום על הפרק בחיי עם ישראל".

ביום זה בשנת תרפ"ד (1924), נוסדה העיר "**בני ברק**" על ידי קבוצת חסידים יוצאי ורשה שבפולין בראשות הרב יצחק גרשטנקורן, על אדמות שנרכשו מהכפר הערבי הסמוך אל-ח'רייה. בעת היווסדה עמד שטחה על 1,020 דונם, וכיום שטחה 7,310 דונם. גרים בה כמאתיים אלף תושבים כ"י.

בי"ב **בסיון** תשנ"א (1991) - מסתיים **מבצע שלמה**, במהלכו הועלו לישראל כ-15,000 מיהודי אתיופיה ברכבת אווירית בתוך 36 שעות.

בי"ז **בסיון** א'תרנ"ו, נחה **תיבת נח** על הרי אררט. במשך אלפי שנים חיפשו את שרידי התיבה, ולפני מספר שנים נמצאו שרידי תיבת עץ בגובה 4200 מטר בהר אררט שנמצא כיום בצפון מזרח טורקיה, סמוך לגבול ארמניה ואיראן. בדיקת פחמן העלתה שהשרידים הם בני 4,800 שנה, מתקופת נח והמבול.

סיפור השבוע

קברות התאווה

המעשה היה בימיו של הגאון רבי אברהם אלשיך זצ"ל בתימן. המשנה למלך, גודאסי צורר היהודים, טייל על שפת הנחל וראה כרם לתפארת ובו אשכולות ענקיים. החל להללו ולשבחו. אמרו לו: "של יהודי הוא". התכרכמו פניו. שאל: "היש להם כרמים רבים?" אמרו: "כרמים ופרדסים, ושדות לרוב!" הלך אל האימאם והסיתו נגד היהודים. אמר: "מדוע הם חומסים את אוצר הממלכה ואינם משלמים מיסים?" אמר לו האימאם: "עשה כטוב בעיניך". קרא המשנה למלך לחשובי היהודים ודרש מהם הון עתק עבור כל השנים. אמרו לו: "היום יום ו', בו אתם שובתים, מחר יום שבת קודש הוא לנו. ביום א' נתייצב בפניך לדין". בחזרתם הלכו אצל רבם. מצאוהו בבית הכנסת. עמדו בחוץ, ויצא אליהם. כיון ששמע דבריהם, אמר: "יהיה בחרם מי שיספר שמץ דבר מזה היום ומחר, כדי שלא ייכנסו היהודים לשבת ביוגן ואנחה". בשבת, לאחת תפילת שחרית, כשהוציאו את ספר התורה, **אמר הרב: "כווננו כולכם את דעתכם לדעתי - באסכרה תהא מיתתו!"** ענו כולם ואמרו: "אמן", ככוונת הלב. פתחו את ספר התורה וקראו בפרשה. אותה שעה רכב גודאסי, המשנה לאימאם יחיא, על פרדו, והגיע לחרם ענבים. אמר לבוצרים: "רוצה אני לאכול ענבים!" אמרו לו: הננו לתת לפניך ממיטב האשכולות". אמר: "לא, אני רוצה מאלו שעל הגפנים!" אמרו לו: "נבצור ונביא למעלתך!" אמר: "לא, אני רוצה לתלוש אותם בשיני!" רץ אל הגפן בשיגעונו, והזמורות נתקעו בבטנו, ובני מעיו יצאו, ויפול שדוד, כן יאבדו כל אויביך ה'! כשהדבר נודע לאימאם, אמר: "זה גמולו על אשר שלח ידו ביהודים". **בחרם התקנא, ובחרם נענש - והגזירה בטלה!**

אל מול פני המנוחה יאירו שבעת הנרות (ח, ב) - הקשה מרן רבנו זצוק"ל: הנה רש"י מבאר: אל מול פני המנוחה - אל מול הנר האמצעי... יאירו שבעת הנרות. ולכאורה לפי זה היה צריך להיות כתוב: אל מול פני המנוחה יאירו ששת הנרות, כי חוץ מהנר האמצעי היו רק שישה קני נרות במנוחה? והשיב - כי ידוע שבית המקדש של מטה עשוי ומכוון כנגד בית המקדש של מעלה (תענית ה), ולפי זה מובן הדבר, כי כל שבעת הנרות שהיו במנוחה שבבית המקדש של מטה, היו מאירים אל מול שבעת הנרות שהיו מכוונים נגדם בבית המקדש של מעלה. ומפני כך נאמר בפסוק, אל מול פני המנוחה (שבבית המקדש העליון), יאירו שבעת הנרות (שבבית המקדש של מטה).

יוסף חכמה

הזכרת שם החולה בתפילה

בפרשת השבוע מתואר 'מעשה מרים הנביאה', שלקתה בצרעת, ומשה רבנו התפלל בעדה: "א-ל נא רפא נא לה". מנוסח זה למדו רבותינו שהמבקש רחמים על חברו אינו צריך להזכיר את שמו, כפי שמשוה רבנו לא הזכיר את שם אחותו בתפילתו. וכתבו הפוסקים שהדברים אמורים רק כשמתפלל בפני החולה, וכך גם תפילתו של משה רבנו הייתה בפני מרים, אולם כשמתפלל על החולה שלא בפניו צריך להזכיר את שמו, כדי שהתפילה תהיה ברורה. יש שכתב כי המתפלל על החולה בפניו ראוי שלא להזכיר את שמו, כיון שהזכרת שם החולה מעוררת מעט את מידת הדין עליו, ועל כן כשיש תועלת לתפילה בהזכרת שמו, דהיינו שלא בפניו, יש להזכירו, אך כשאין בכך תועלת - טובת החולה היא שלא יזכירו את שמו. וכתבו האחרונים על פי דברי הוזהר הקדוש שבהזכרת שם החולה בתפילה יש להזכיר את שמו ושם אמו: "פלוגי בן פלונית", ויש שכתב להזכיר את שם אביו, ויש שכתב שניתן להזכיר אחד משני השמות. והמנהג בימינו להזכיר את שם האם. ואם המתפלל על אחד מילדיה - תאמר רק "בני פלוני" או "בתי פלונית", ואינה צריכה להזכיר את שמה. אם ידוע רק כינוי שמו של החולה - יש להזכיר את הכינוי, ואף אם אינו בלשון הקודש. ובתפילה על תינוק שטרם נקרא בשם - יש לומר "בן פלונית". וכשמתפלל על אביו, יאמר את שמו כרגיל, ללא תוספת "אבי מורי", אך כשמתפלל על תלמיד חכם יש להוסיף "רבי" לפני הזכרת שמו. ואמרו חז"ל: "אם יש לו חולה בתוך ביתו אומר בברכת חולים", דהיינו שיבקש עליו רחמים בברכת 'רפאנו' שבתפילת שמונה עשרה. וכתבו אחרונים שרשאי להתפלל גם על חולה שאינו מבני ביתו, ומקיים בכך מצוות "ואהבת לרעך כמוך". ואדרבה - אם בא להזכיר חולה שאינו מבני ביתו יחד עם חולה מבני ביתו, יזכיר תחילה את זה שאינו מבני ביתו, ויתקיים בו מאמר חז"ל "המתפלל על חברו והוא צריך לאותו דבר, הוא נענה תחילה".

יוסף דעת

מעלת הלויים מהבכורות

"ואקח את הלויים תחת כל בכור בבני ישראל" (ח, יח) - כתב החזקוני (רבי חזקיה בן מנחם), שהטעם מדוע לקח הקב"ה את הלויים במקום הבכורים. הוא משום שאם היו כל הבכורים עובדים יהיה בהם נגף, שהרי אביו של זה הבכור שמה לא היה בכור ולא אבי אביו, ולא הורגלו בעבודה, ולכשיבוא לעבוד לא יהא בקי ונוהר בה, ויעשה שלא כהוגן ונגיף, כמו שמצינו בנדב ואביהוא. אבל הלויים כיון שנבחרו המה ובניהם ובני בניהם לדורות, הורגלו והוזהרו בעבודתם לעשותה כהוגן. ומוסיף החזקוני שלכך אמר הכתוב "לא יהיה לכהנים הלויים כל שבט לוי חלק ונחלה עם ישראל..." (כוונתו למה שכתוב בספר 'דברים' יח, ב, "ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו") שכוונת התורה שלא יתעסקו בשום עבודת הקודש פן ילמד ידיו למלאכת החול, וע"י כך יהיו זרועותיו ואצבעותיו עבות וקשות ולא יוכל לכופן ולמשמש את הנבל ובכינור ויקלקלו השיר.

תמונות גדולי ומאורי ישראל ויהיו עיניך ראות את מוריך (ישעיהו ל"ב)

ראש ישיבת 'קירי ירושלים' הרב יהודה כהן שליט"א עם הראשון לציון רבינו יצחק יוסף שליט"א ועם ראש ישיבת 'בני ציון' הרב בן ציון מוצפי שליט"א

ראש ישיבת 'פורת יוסף' הרב יהודה צדקה זצ"ל עם המקובל ר"מ ביישיבת 'פורת יוסף' הרב מנצור בן שמעון זצ"ל

הראשון לציון והרב הראשי לישראל לשעבר רבינו אליהו בקשי דורון זצ"ל עם ראש ישיבת 'חזון יעקב' הרב יעקב יוסף זצ"ל

אימרת השבוע

"ענווה פסולה היא כשהאדם אומר: 'אני אפס והאחרים אפס'. ענווה כשרה היא כשהוא אומר: 'אני אפס והאחרים בעלי ערך'" (רבי שלום מבלז)

מדור ההלכה על פי הראשון לציון הגאון
מזן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

עשה לה רב

הלכות דין מאה ברכות בכל יום

- א.** חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, ואם יאכל ג' סעודות ביום, הרי שיוצא ידי חובת מאה ברכות בפילות ובברכת המזון. ויש אומרים שחייב מאה ברכות בכל יום הוא מן התורה, ויש חולקים ואומרים שהוא מדרבנן. ויש שכתבו שטעם המאה ברכות הוא כדי להגן על צ"ח קללות שבמשנה תורה, וכתוב כל חולי וכל מכה, הרי זה מאה. ונכון להוסיף על המאה ברכות.
- ב.** בשבת וביום טוב שחסרות לו ברכות בתפילה, צריך שישלימן בברכות על פירות ומגדנות. ואם אין לו פירות ומגדנות, יברך על לימון ברכת הנותן ריח טוב בפירות, ועל עצי בשמים, ועל עשבי בשמים, בליל שבת, ולמחרתו. ואם לא השלים בזה למאה ברכות, יוצא במה שיכוין לשמוע ברכות התורה שמברכים העולים לספר תורה, וברכות ההפטר. וכן ביום הכיפורים יוצא ידי חובתו בשמיעת הברכות כנו'.
- ג.** את חשבון המאה ברכות מונים מערב ועד ערב, בליל שבת ויומו. וראוי שכל אחד ימנה את הברכות שמברך בשבת, כדי שיגיע מניין מאה ברכות. ואם יודע לקרוא את ההפטר היטב, יעלה מפטיר וירוויח הברכות של ההפטר. וכן אם עולה כשליח צבור מרוויח הברכות של החזרה.
- ד.** ולכן מי שהאריך בסעודה שלישית של שבת וכבר שקעה החמה, אף על פי כן הברכות שמברך בסעודה עם ברכת המזון עולות לו למנין מאה ברכות של יום שבת, שהרי הכל מתוספת שבת הוא. ורק אם התפלל ערבית של מוצאי שבת, אין הברכות שמברך לאחר מכן מצטרפות לחשבון מאה ברכות של יום שבת.
- ה.** גם הנשים צריכות להשתדל לברך מאה ברכות בכל יום, מאחר וחייב מאה ברכות בכל יום אין לו זמן קבוע, והוא חייב מתחדש מידי יום ביומו, וממילא אין שום סיבה לפטור את הנשים מחיוב זה, שלא נפטרו הנשים אלא ממצוות שהזמן גרמא. ואף על פי שהנשים אינן חייבות להתפלל ג' תפילות ביום, וגם אסור להן לברך ברכות פסוקי דזמרה וברכות קריאת שמע של שחרית וערבית, מכל מקום צריכות להשלים מאה ברכות בברכות שתברכנה על מגדנות, וכן הרי הן רשאות להתפלל גם מנחה וערבית [תפילת שמונה עשרה] ולהשלים מאה ברכות. וכן ברכות השחר וברכות התורה, ברכת על נטילת ידים והמוציא, וברכת המזון.
- ו.** כשמגישים פירות בסעודות שבת ויום טוב לברך עליהם, מותר להניחם עד לאחר ברכת המזון כדי לברך לפנייהם ולאחריהם, ולהשלים מנין מאה ברכות, ואין לחוש בזה לאיסור גורם ברכה שאינה צריכה. שבמקום מצות מאה ברכות מותר לגרום לברכה שאינה צריכה [דחשיבא כברכה הצריכה]. וטוב שיצווה לבני ביתו להביאם לפניו רק לאחר ברכת המזון. והנהיגים לברך על דגים וכיו"ב לאחר הקידוש קודם ברכת המוציא, יש להם על מה שיסמוכו.
- ז.** יש לזהר הרבה בשעת אמירת הברכות לכווין פירוש התיבות, ושלא יחסר מהן שום תיבה או אות, כי ענוש יענוש, ובפרט כשמזכיר שם ה' בפיו, שיירא מאד ויזדעזעו איבריו מפחד ה' והדר גאונו, אשר האדם ילוד אשה ומזכיר את השם הקדוש הגדול הגבור והנורא, אשר מלאכים קדושים ונוראים פוחדים ורועשים ומתרגשים בהזכירם אותו, ויקח קל וחומר בן בנו של קל וחומר לנפשו. ויזהר בכל עת שמוציא את שם ה' בשפתיו שיהא באימה וביראה ופחד.

הזמנים לפי לוח "אור החיים" המבוסס על פסקי מרן הגר"ע יוסף זצ"ל

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע	ניו יורק
7:29	7:28	7:32	7:28	8:10
8:20	8:20	8:23	8:20	9:20
9:18	9:16	9:19	9:15	9:41

עלון השבוע מביא על ברכות שבת ויום טוב
הרב ישראל שלמה אזולאי בן רינה הי"ו ומשפחתו
ה' יתברך יאריך ימים ויגדל
ויראו נחת מכל יוצאי חליציהם מתוך שפע ובריאות - אמן
נפטרה ב' אייר תשל"ת. ת.נ.צ.ב.ה.

פרשת השבוע בהעלותך

הפטרה

"רני ושמחי"
זכריה ב'

תלמוד תורה לבנים

שיעורי תורה ויהדות לבנות

כולל ובית מדרש

כנסים ותורניים

קירוב רחוקים

מכון הוצאת ספרים וחקר כתבי יד

דאגה לרווחת החיילים בצה"ל

עזרה לנזקקים

הדרכה רוחנית לעולים חדשים

מוקד עולמי לאמירת תהילים

שבועון תורני

לקבלת העלון בדואר - במייל או לתגובות: refael260@gmail.com

הנצחה לזכר יקירכם ותרומות - נא לשלוח לתלמוד תורה ומפעלי חסד "תפארת רפאל"
המשרד: רח' קפלנסקי 1, קרית שלום, ת.ד. 12015 תל אביב, טל. 1-800-260-260